

คำพูดที่สูงส่งแสนหวานสำหรับอ่านในชั้นเรียนในวันแห่งการจดจำระลึกถึงของจากัดัมบา มาเตซาวรี
ความรับผิดชอบสำหรับความสุขและความทุกข์ขึ้นอยู่กับกระทำของลูก

ผู้คนรู้ว่าผลลัพธ์ของชีวิตของความสุขหรือความทุกข์ขึ้นอยู่กับกระทำของลูก มีการกระทำก่อนอย่างแน่อน และผลลัพธ์ของการกระทำเหล่านั้นเป็นประสบการณ์ในรูปของความทุกข์หรือความสุข ดังนั้นความสุขและความทุกข์มีการเชื่อมโยงกับการกระทำคาร์มา (karma-กรรม) ไม่ได้ถูกกล่าวว่าเป็น คิสเม็ท (kismet -โชค) บางคนคิดว่า “อะไรก็ตามที่อยู่ในโชคของฉัน” และดังนั้นพวกเขาพิจารณาความทุกข์และความสุขเป็นโชคของพวกเขา ด้วยวิธีนี้ พวกเขาคิดว่าพระเจ้าได้สร้างโชคของพวกเขา หรือบางคนอื่นได้สร้างโชคของพวกเขาและเหตุนี้เองพวกเขาพูดว่า “อะไรก็ตามที่อยู่ในโชคของฉัน” อย่างไรก็ตาม ต้องมีความเข้าใจว่าใครได้สร้างโชค พระเจ้าได้สร้างโชคหรือโชคได้ถูกสร้างไว้ก่อนหน้าเรียบร้อยแล้ว? ฉันได้สร้างโชคนั้นซึ่งเนื่องด้วยสิ่งนั้นฉันได้มีประสบการณ์ของความทุกข์หรือความสุข ไม่ได้เป็นพระเจ้าผู้ที่ได้สร้างความสุขและความทุกข์ เป็นการกระทำของตัวเองและเป็นมนุษย์ผู้ที่ทำการกระทำนั้น ดังนั้น ความรับผิดชอบเป็นของฉัน “อะไรก็ตามที่ท่านเพาะหว่าน ท่านจะเก็บเกี่ยวผลนั้น” เป็นการพูดโดยทั่วไป ใครก็ตามที่ท่านจะเก็บเกี่ยวผลของสิ่งนั้น มีการกล่าวไว้ในกิตติด้วยเช่นกันว่า: ดวงวิญญาณเป็นศัตรูของตัวเองและเพื่อนของตัวเอง พระเจ้าไม่ได้พูดว่า: ฉันเป็นศัตรูของลูกและฉันเป็นเพื่อนของลูก ผู้มีชีวิตเป็นศัตรูของตัวเองและเพื่อนของตัวเองและดังนั้นใครคือผู้ที่ลูกมีความเป็นมิตรหรือความเป็นศัตรูด้วย? ผู้มีชีวิตนั้นเอง ดังนั้น เนื่องจากเป็นที่ชัดเจนว่าคนหนึ่งคนใดมีความรับผิดชอบต่อความสุขและความทุกข์ของตัวเอง เหตุใดแล้วผู้ใดจึงควรต้องการที่จะมีความสุขใดๆ? ความทุกข์เข้ามาในรูปแบบอะไรก็ตาม พวกเขาพยายามที่จะขับไล่มันออกไป เมื่อการต่อสู้หรือการทะเลาะเบาะแว้งใดๆ เกิดขึ้น พวกเขาพยายามที่จะจบสิ้นสิ่งนั้น บางครั้ง เมื่อบางคนเผชิญกับการตายก่อนเวลาอันควร มีประสบการณ์ของความทุกข์และแล้วพวกเขาสงสัยว่าทำไมจึงเป็นเช่นนั้น ในลักษณะนี้ ผู้คนได้เริ่มแม้กระทั่งดูถูกดูหมิ่นพระเจ้าสำหรับเหตุผลนั้น ทุกสิ่งที่ได้เกิดขึ้นกับลูกหรือการตายก่อนเวลาอันควรที่ได้มา พระเจ้าได้ทำให้สิ่งนั้นเกิดขึ้นหรือ? เมื่อฉันสัมผัสกับความทุกข์ในรูปของการเจ็บป่วยที่มาหาฉัน พระเจ้าได้ทำสิ่งนั้นหรือ? การต่อสู้และทะเลาะเบาะแว้งทั้งหมดและเหตุสำหรับความทุกข์ในโลกด้วยเช่นกัน - พระเจ้าได้ทำทุกสิ่งนั้นหรือ? โอ! พระเจ้ากล่าวได้ว่าเป็นผู้จัดความทุกข์และผู้ประทานความสุข เหตุนี้เอง เมื่อพวกเขามีความทุกข์ใดๆ พวกเขาจดจำระลึกถึงท่าน เมื่อมีความเจ็บป่วยทางร่างกาย พวกเขาร้องเรียก: โอ พระเจ้า! พวกเขาเรียกร้องเรียกหาท่านเท่านั้นเมื่ออยู่ในความทุกข์ ถ้าท่านเป็นเหตุของความทุกข์นั้น ผู้เดียวผู้ที่เป็นเหตุของความทุกข์นั้นควรทำอะไร? บอกฉันสิ ลูกควรจดจำผู้เดียวที่ได้เป็นเหตุของความทุกข์นั้นแก่ลูกหรือไม่? ลูกต้องคิดเกี่ยวกับสิ่งนี้: ถ้าลูกจดจำท่านในเวลาของความทุกข์ และแล้วลูกไม่สามารถพูดถึงท่านได้ว่าท่านเป็นเหตุของความทุกข์นั้น นี่เป็นบางสิ่งที่จะต้องเข้าใจด้วยเช่นกัน เราจดจำท่านเพราะเราต้องมีการเชื่อมโยงกับท่านเพื่อบางสิ่งอื่นและไม่ใช้เป็นเพราะว่าท่านเป็นสาเหตุของความทุกข์

เหตุผลสำหรับความทุกข์หรือผู้ที่รับผิดชอบสำหรับความทุกข์ต้องเป็นบางคนอื่น อย่างไรก็ตาม ไม่มีบุคคลที่สาม มีเพียงฉันและผู้สร้างของฉัน ก็เท่านั้นเอง มีเพียงสอง หนึ่งคือฉัน สิ่งสร้างของท่านหรือลูกของท่าน และสิ่งที่สองคือพ่อ ดังนั้นพ่อรับผิดชอบหรือฉันรับผิดชอบ? อย่างไรก็ตาม เมื่อฉันมีความทุกข์ ดูเหมือนว่าพระเจ้าอาจเป็นเหตุของความทุกข์แก่ฉัน มีคำกล่าวว่า: เป็นประสงค์ของท่าน อย่างไรก็ตาม ดวงวิญญาณภายในรู้สึกว่าคุณเป็นผู้ประทานความสุขสำหรับฉัน เช่นที่ลูกร้องขอการคำจุนเพื่อความสุข: โอ พระเจ้า จัดความทุกข์ของฉัน! พวกเขาแม้กระทั่งพูดว่า: โอ พระเจ้า ให้ฉันมีชีวิตที่ยืนยาว! ดูซิ พวกเขาแม้กระทั่งร้องขอชีวิตที่ยืนยาวจากท่าน พวกเขาเรียกร้องขอพระเจ้าสำหรับชีวิตที่ยืนยาว และเรียกร้องเรียกหาท่านเมื่ออยู่ในความทุกข์ เมื่อพวกเขามีความเจ็บป่วยทางร่างกาย เมื่อมีการต่อสู้หรือการทะเลาะเบาะแว้งใดๆหรือเหตุผลของความไม่สงบใดๆ เมื่อลูกๆของพวกเขาประพฤติไม่ดี พวกเขาเองบอกว่า: โอ พระเจ้าโปรดให้สติปัญญาที่ดีแก่ฉันและดังนั้นพวกเขาร้องขอคำแนะนำบางอย่างจากท่าน เมื่อสิ่งใด ๆ สร้างความทุกข์แก่พวกเขา พวกเขาจดจำท่านและพวกเขาร้องขอให้ท่านแก้ไขสิ่งนั้นด้วยเช่นกัน ดังนั้น เมื่อพวกเขาร้องขอท่านสำหรับบางสิ่ง ท่านจะต้องเป็นผู้ประทานของสิ่งนั้นอย่างแน่อนใช่หรือไม่? ท่านเท่านั้นคือผู้เดียวผู้ที่ทำให้ความสุขแก่เรา และเหตุนี้เองเราจึงร้องขอท่านสำหรับสิ่งนั้น ท่านมีการแก้ไขปัญหาสำหรับเราที่จะได้รับการปลดปล่อยจากสิ่งเหล่านั้นทั้งหมด เหตุนี้เองพวกเขาจึงพูดว่า “โอ พระเจ้าของฉัน!”

ไม่ว่าบางคนรู้ความหมายของสิ่งนี้หรือไม่ พระเจ้าคงอยู่อย่างแน่อน พวกเขาไม่รู้ว่าคุณเป็นใครหรือท่านเป็นอะไร แต่ความรู้สึกนั้นออกมาจากภายในอย่างแน่อน นี่เป็นสิ่งที่ต้องเข้าใจว่าอะไรคือการเชื่อมโยงระหว่างผู้เดียวที่เราจดจำและความทุกข์ทั้งหมดของเรา ท่านเป็นผู้ประทานความทุกข์หรือ? หรือว่า การเชื่อมโยงของท่านกับเราเป็นไปเพราะด้วยความสุขที่ท่านให้ใช้ไหม? การที่

เราจดจำรำลึกถึงท่านเป็นสิ่งพิสูจน์ว่างานของท่านไม่ใช่งานของการเป็นเหตุของความทุกข์ ถ้าหากท่านเป็นเหตุของความทุกข์แก่เรา ทำไมเราจึงจดจำท่าน? อย่างไรก็ตาม ในเวลาของความทุกข์ ความรักของเราสำหรับพระเจ้าปรากฏออกมาเป็นพิเศษ รวากับว่าท่านเป็นเพื่อนที่ยิ่งใหญ่ของเรา ทั้งหมดนี้เป็นไปเพื่อแสดงว่าเรามีความสัมพันธ์ของความทุกข์กับท่านอย่างแน่อนและสาเหตุของความทุกข์เป็นบางสิ่งอื่น ไม่มีชีวิตที่สาม มีเพียงฉันกับท่านและดังนั้น ฉันเป็นผู้รับผิดชอบอย่างแน่อน ฉันเป็นเครื่องมือสำหรับสิ่งใดก็ตาม ฉันเองสัมผัสกับความทุกข์ในเวลาของความทุกข์ ฉันสร้างสิ่งนั้นและดังนั้น เพียงแต่ดูว่านี่เป็นความไม่รู้เพียงใด สิ่งที่คุณต้องการได้รับการปลดปล่อย(จากสิ่งนั้น) ฉันสร้างสิ่งนั้นด้วยตัวเอง: เป็นสิ่งที่น่าประหลาดใจอย่างยิ่ง!

ฉันไม่ต้องการสัมผัสกับความทุกข์ประเภทใด นั่นไม่ใช่สิ่งที่ฉันปรารถนา แต่ฉันได้สร้างสิ่งนั้นขึ้นมาและดังนั้น ฉันได้ไม่รู้คิด(ง)มาอย่างแน่อนในการสร้างสิ่งนั้น ฉันไม่ต้องการสิ่งนั้น แต่ยังเฝ้าแต่มีความทุกข์ ดังนั้นมีบางสิ่งอย่างแน่อนที่ฉันกำลังทำซึ่งเป็นการไม่รู้และโง่เขลา สิ่งนั้นเป็นอะไรก็ตาม ฉันจะต้องค้นหาความจริงเกี่ยวกับสิ่งนั้น ฉันต้องมีความรู้เกี่ยวกับสิ่งนั้น ฉันต้องค้นหาความรู้เป็นอันดับแรก อย่างไรก็ตาม สิ่งที่น่าพิศวงคือผู้คนมีข้อแก้ตัวมากมายที่จะไม่มาและเข้าใจสิ่งนี้ พวกเขาพูดว่าพวกเขาไม่มีเวลา “เราควรทำอะไร?” “เราควรจะดูแลครัวเรือนของเราหรือทำสิ่งนี้และสิ่งนั้น?” “เราควรทำอะไร?” ดังนั้น พวกเขายังคงเฝ้าดูสิ่งทั้งหมดที่เกิดขึ้นต่อไปและดูแลครัวเรือนด้วยเช่นกัน แต่เป็นในสิ่งนี้ที่พวกเขาสัมผัสกับความทุกข์ อย่างไรก็ตาม ฉันได้สร้างรูปแบบของความทุกข์เหล่านั้นทั้งหมด “ครัวเรือนของฉัน ครอบครัวของฉัน” ... ฉันได้สร้างบางรูปแบบของความทุกข์ในสิ่งเหล่านั้นทั้งหมด ในกรณีนั้น ฉันต้องมองเข้าไปสู่ทุกสิ่งนั้นก่อน ก่อนที่จะสร้างสิ่งใด ๆ ฉันต้องมีข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งนั้นก่อน สิ่งที่คุณกำลังสร้างและสิ่งใดกำลังเป็นเหตุของความทุกข์แก่ฉัน ฉันต้องเข้าใจสิ่งนั้นก่อน: ฉันไม่มีความสุขโดยการสร้างสิ่งนั้นหรือไม่หรือมีบางสิ่งในนี้ซึ่งจะให้ความสุขหรือไม่? หรือไม่มีความสุขใดเลยสำหรับฉันหรือไม่? มันคืออะไร? ฉันต้องค้นหาความจริงเกี่ยวกับทั้งหมดนี้

สำหรับข้อมูลนี้ มีการแสดงให้เห็นที่นั่นว่าสาเหตุของความทุกข์ของคุณเป็นอะไรก็ตาม มีการแก้ไขปัญหานั้นเพื่อจบสิ้นความทุกข์นั้นเป็นสิ่งจำเป็นอย่างที่สุดในชีวิตที่จะรู้ว่าทำไมสิ่งนั้นได้เกิดขึ้น มองดูซิ ผู้คนที่น่าสงสารเหล่านั้นช่างโง่เขลาอย่างยิ่ง ในขณะที่ผู้ที่รู้เกี่ยวกับสิ่งนี้พูดว่า “เราจะสามารถทำอะไรได้เล่า? เราจะสามารถทำสิ่งใดได้อย่างไร? ควรที่เราจะจากครัวเรือน ฯลฯ ของเราหรือไม่?” พวกเขามีข้อแก้ตัวต่างๆและดังนั้นจึงเป็นสิ่งที่น่าพิศวงที่สติปัญญาของผู้คนที่เต็มไปด้วยความทุกข์อย่างมากได้ถูกเอาออกไปจากสิ่งเหล่านั้นอย่างสมบูรณ์ ดังนั้น แม้เมื่อพวกเขาได้รับความเข้าใจนี้ พวกเขาไม่ได้หาเวลาที่จะเข้าใจ เราเข้าใจ เข้าถึงและมีประสบการณ์สิ่งเหล่านั้นและแล้วบอกพวกเขาว่านี่คือบางสิ่งที่จะต้องได้รับประสบการณ์ พวกเราได้มีประสบการณ์ในสิ่งนั้นอย่างแน่อนและเหตุนี้เองเราจึงพูดสิ่งนี้ ดังนั้น เราสามารถได้รับความสุขในทางปฏิบัติได้อย่างไร? เราได้มีความหวังนี้มาเป็นเวลานานและเวลานี้ผู้ประทานความสุข ตัวท่านเอง กำลังให้การแนะนำตัวของท่านแก่เราและกำลังบอกเราว่าเราได้กลับมาไม่มีความสุขอย่างไร เป็นความผิดพลาดของพวกท่าน แต่ทำไมพวกท่านกำลังรับเอาความทุกข์มาไว้ด้วยตัวเอง และการกระทำอะไรของพวกท่านที่ได้กลายเป็นเหตุผลสำหรับความทุกข์ของตนเอง? สิ่งนั้นคืออะไร? จงมาและเข้าใจสิ่งนั้น ดูซิว่าเรากำลังให้ข้อเสนอเช่นนี้ แม้กระนั้น ช่างน่าพิศวงที่ทั้งๆที่ได้ยินสิ่งนี้ ผู้คนที่น่าสงสารเหล่านั้นพูดว่าพวกเขาเพียงต้องการที่จะทำสิ่งที่พวกเขากำลังทำอยู่ในเวลานี้ต่อไป นี่เรียกได้ว่ามายา; มายาได้คว้าจับพวกเขาไว้อย่างสมบูรณ์ สำหรับสิ่งที่พวกเขาพยายามอย่างหนักทั้งวัน-พอได้มาแล้วและกำลังเสนอสิ่งเดียวกันนั้นและกำลังให้สิ่งนั้นแก่ลูก: ลูกๆ อะไรคือวิธีการของความทุกข์ของลูก และอะไรที่เป็นสาเหตุของความทุกข์ของลูก? ท่านนั่งและอธิบายทุกสิ่งเหล่านี้ แม้กระนั้นพวกเขาพูดว่าพวกเขาไม่ได้มีเวลา แล้วพวกเราสามารถทำอะไรได้เล่า?

พ่อท่านเองพูดว่า: ฉันได้มาแล้วเวลานี้เพื่อขจัดความทุกข์ของลูกทั้งหมดและจะทำให้ลูกพบความสุขเพราะลูกได้เคยร้องเพลงมาว่า: โอ้ ผู้ขจัดความทุกข์และผู้ประทานความสุข พวกเขาไม่เคยพูดว่า: วันนี้ ท่านเป็นผู้ประทานความทุกข์และเป็นผู้ขจัดความสุข; ไม่เลย! ท่านคือผู้ขจัดความทุกข์ ดังนั้น พ่อพูดว่า: ลูกๆ ฉันได้มาแล้วเพื่อขจัดความทุกข์ของลูกและเพื่อที่จะขจัดความทุกข์ของลูก พ่อจะพอใจให้ลูกทำการกระทำเช่นนั้นที่ซึ่งความทุกข์ของลูกจะถูกขจัดไป เพียงแต่เข้าใจสิ่งที่พ่อกำลังสอนและกำลังอธิบายให้ลูกและเฝ้าแต่ทำความพยายามนั้นและขจัดความทุกข์ของลูกออกไปในวิธีนี้ ฉันกำลังให้การสอนแก่ลูกซึ่งด้วยคำสอนนี้ลูกสามารถขจัดความทุกข์ของตัวเอง ลูกต้องเข้าถึงคำสอนเหล่านี้เพราะความทุกข์เป็นของลูก อย่างไรก็ตาม บางคนมีข้อแก้ตัวในลักษณะที่เป็นราวกับว่าพวกเขากำลังให้การช่วยเหลือแก่พระเจ้า บางคนพูดว่าพวกเขาจะทำสิ่งนี้หากพวกเขามีเวลา โอ ฟัน้อง! เรื่องของการให้อาหารและเครื่องดื่มเหล่านั้นแก่ผู้อื่น - พวกท่านจะติดกับในบัญชีที่ถูกสร้างผ่านการกระทำประเภทเหล่านั้น และสิ่ง

เหล่านั้นเป็นสาเหตุที่ทำให้ลูกทุกข์ ในด้านหนึ่ง ลูกพูดว่าลูกต้องการที่จะได้รับการปลดปล่อยจากความทุกข์และอีกด้านหนึ่ง พ่อท่านเองกำลังอธิบายให้กับลูกถึงวิธีการที่จะปลดปล่อยตนเองจากความทุกข์นั้น แต่อย่างไรก็ตาม สิ่งนั้นไม่นิ่งอยู่ในสติปัญญาของใครก็ตาม ในลักษณะนี้ หลายคนคิดว่าความมั่งคั่ง ความสำเร็จ ร่างกายนี้ คือมายา และแล้วพวกเขายพยายามที่จะหาวิธีการที่ซึ่งพวกเขาคิดว่าจะกลับมาเป็นอิสระ แต่ก็ไม่มี! สาเหตุของความทุกข์ของลูกเป็นบางสิ่งอื่น พระเจ้าพูดว่า: สิ่งสร้างของพ่อซึ่งเป็นนิรันดร์นี้ไม่ใช่สาเหตุของความทุกข์ ลูกได้นำเอาบางสิ่งที่เกิน(extra)มาใช้ซึ่งเรียกว่ากิเลสทั้งห้า(มายา) กิเลสถูกเรียกว่ามายา ร่างกายไม่ได้เป็นกิเลส โลกไม่ได้เป็นกิเลส ความมั่งคั่งหรือความสำเร็จไม่ได้เป็นกิเลส กิเลสเป็นบางสิ่งอื่นและเพราะเหล่านั้น(กิเลส) ได้มา สิ่งเหล่านั้นทั้งหมดได้กลายเป็นวิธีการของความทุกข์ มิฉะนั้น ความสะดวกสบายทั้งหมดเหล่านั้นเป็นวิธีการของความความสุขสำหรับดวงวิญญาณ สำหรับพวกเขาความมั่งคั่งและความสำเร็จทั้งหมดเป็นวิธีการของความความสุข อย่างไรก็ตาม เนื่องจากไม่ได้มีความรู้ที่เต็มสมบูรณ์ของสิ่งเหล่านั้นทั้งหมด สิ่งเหล่านั้นทั้งหมดได้นำพาพวกเขาไปสู่ความทุกข์และเหตุนี้เองพ่อพูดว่า: สิ่งสร้างที่ฉันได้สร้างขึ้น ซึ่งเป็นนิรันดร์ ไม่ได้เป็นสาเหตุของความทุกข์ ลูกเป็นเหตุผลสำหรับความทุกข์ บางสิ่งปะปนเข้าไปในลูก และสิ่งที่แตกต่างไปเหล่านั้นคือกิเลสทั้งห้าของมายา เวลาลูกต้องขจัดสิ่งเหล่านั้นออกไป บางคนพูดว่าพระเจ้าได้ให้แม่ให้สิ่งเหล่านั้น อย่างไรก็ตาม พระเจ้าได้ให้สิ่งต่างๆ สำหรับความสุข ใช่หรือไม่? อย่างไรก็ตาม ลูกได้เพิ่มเติมกิเลสให้กับสิ่งเหล่านั้นและได้ทำให้ทุกสิ่งเสียไป เหตุนี้เองลูกได้รับการบอกว่า: ลูกเป็นลูกๆ ของพ่อ ดังนั้นเวลานี้ขจัดสิ่งเหล่านั้นออกไปและลูกจะพบหนทางที่จะพบกับความสุข สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดต้องเป็นที่เข้าใจ สำหรับสิ่งนี้ ลูกถูกขอให้มาที่นี่ครั้งแรกแล้วครั้งเล่า และเข้าใจสิ่งเหล่านี้ อย่างไรก็ตาม บ้างก็มาที่นี่ ฟังสิ่งเหล่านี้และแล้ว ทันทีที่พวกเขาออกไป ทุกสิ่งก็จบสิ้น ดังนั้น จึงกล่าวว่าช่างน่าอัศจรรย์ใจ ใช่หรือไม่? อะไรคือเหตุผลสำหรับความอยากความปรารถนาที่ลูกมีในชีวิตของลูกและลูกสามารถจบสิ้นสิ่งเหล่านั้นได้อย่างไร? สำหรับสิ่งนั้น มาและเข้าใจเล็กน้อย อย่าคิดว่า: ฉันจะสามารถทำอะไรได้? ฉันควรทำสิ่งนี้หรือสิ่งนั้น? บางคนคิดว่าเป็นบางสิ่งสำหรับคนสูงอายุ นี่เป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับเพียงคนสูงอายุที่จะสร้างชีวิตของพวกเขาเท่านั้นหรือ? คนสูงอายุเป็นผู้ที่ได้โตบนไผ่ผืนขึ้นไปได้และมีประสบการณ์ทุกสิ่งแล้วก็ลงมา แทนที่จะเป็นเช่นนั้น จงระมัดระวังก่อนที่จะโตบนไผ่และตระหนักว่าลูกต้องการนำชีวิตของลูกไปอย่างไร ดังนั้น นี่คือการเรื่องของการเข้าใจใช่หรือไม่? เหตุนี้เองพวกเขาได้รับคำแนะนำที่จะเข้าใจสิ่งเหล่านี้เล็กน้อย และแล้วทำความพยายามเต็มที่ที่จะจบสิ้นรากเหง้าของความทุกข์

ลูกจะต้องประกาศสิทธิของลูกจากพระเจ้าผู้เป็นพ่อของทุกคน ไม่ใช่เป็นเพียงเรื่องของการร้องเรียกหาพ่อ เราต้องประกาศสิทธิการได้มาซึ่งการบรรลุผลที่เราสามารถได้รับจากท่านด้วยเช่นกัน อย่างไรก็ตาม พระเจ้าท่านเอง ได้กล่าวว่าเพียงกำมือเดียวเท่านั้นของหลายล้านที่รู้จักท่าน เป็นสภาพนั้นในเวลานี้ แม้กระนั้น ท่านพูดว่า: อย่างน้อยที่สุดมีเพียงไม่กี่คนใช่หรือไม่? บางทีอาจจะไม่มีเพียงไม่กี่คนจากหลายล้านผู้ที่ปรากฏตัวออกมาและสร้างโชคของพวกเขา อัจชะ

รัก ระลึกถึงและสวัสดิ์ตอนเช้าจากบัพดาตาและแม่ที่แสนหวาน

พร: ขอให้ลูกเป็นผู้อยู่อาศัยของดินแดนดั้งเดิมและพิจารณาว่าโลกเก่านี้เป็นต่างแดนและอยู่เหนือสิ่งนั้น บางคนไม่แต่ละต้องสิ่งใดที่ทำในต่างประเทศ เพราะพวกเขารู้สึกว่าพวกเขาควรใช้สิ่งต่างๆ ที่ทำภายในประเทศของเขาเท่านั้น เช่นเดียวกัน สำหรับลูก โลกเก่านี้เป็นต่างแดน(abroad) จงอยู่เหนือสิ่งนั้น นั่นคือ อย่าได้ถูกดึงดูดด้วยมนต์ของสิ่งต่างๆ ของโลกเก่า นั่นคือ ธรรมชาติหรือสันสการ์ใด ๆ ของต่างแดน จงกลายเป็นผู้อยู่อาศัยของดินแดนดั้งเดิม ในรูปสำนึกเป็นดวงวิญญาณ เป็นผู้อยู่อาศัยของดินแดนที่สูงส่งของลูก อาณาเขตสูงสุด และในแง่ของครอบครัวของพระเจ้า จงพิจารณาตนเองเป็นผู้อยู่อาศัยของดินแดนของมรฺบันและคงความซาบซึ้งนั้นไว้

คติพจน์: แทนการติดกับอยู่ในความยุ่งเหยิง(จาเมลล่า – ความสับสน) ให้อยู่ในสวนสนุก (mela – ความสุข) ของการพบปะอย่างสม่ำเสมอ

*** โอม ขานติ ***